

get og den høitærede Indenrigsminister. Udvalget har i væsentlige Punkter erklæret sig mod Udkastet, men er imidlertid gaaet ind paa det, fordi det har troet, at det er bedre at kunne faae en saadan Lov for Diebliffet end ingen at faae, og ligeledes har den høitærede Minister erklæret sig i mange vigtige Punkter imod Udvalget, men synes dog at være beredt paa at give efter for Udvalget, for derved at kunne tilveiebringe en Enighed. Jeg troer virkelig, at det Resultat, som fremkommer paa denne Maade, er noget usikkert, men jeg vilde ikke lægge videre Vægt derpaa, dersom der ikke var saa meget vægtige indvortes Grunde, som efter min Overbeviisning talte mod den Tingenes Orden, som er bragt i Forslag.

Ordføreren: Jeg har blot bedet om Ordet, for at besvare et Par Spørgsmaal, som hlevne henvendte til Udvalget, det første af den ærede 3de Landsstingsmand for 11te Kreds (Eillisch), som yttrede, at han ikke ret forstod, hvad vor Mening var med, at Herredsogdens Ret til med Stemmeret at tiltræde Sogneforstanderskabernes Samlinger skulde bortfalde. I denne Henseende maa jeg tillade mig at henvise til § 2 i Communalloven. Der er det samme Udtryk brugt. Der er nemlig deri sagt, at han er berettiget til at tiltræde Sogneforstanderskabernes Samlinger med Stemmeret. Derefter kommer der to Punktummer, hvoraf det ene forklarer, hvorledes han, naar han har Noget at forebringe, kan sætte sig i Forbindelse med Sogneforstanderskaberne, og det andet, hvorledes Sogneforstanderskabet, naar det har Noget ham særligt vedkommende at forhandle, kan sætte sig i Forbindelse med ham. Jeg antager for min Deel, og jeg troer ogsaa, at det er Udvalgets Mening, at disse to Punktummers Indhold maa ansees for at være subsummeret under den foregaaende almindelige Sætning, og at altsaa, naar hans Berettigelse til med Stemmeret at tiltræde Sogneforstanderskabets Samlinger bortfalder, saa falder derved ogsaa enhver Forfrist fra Communallovens Side i denne Henseende bort for begge Parter, saa er det altsaa forsaavidt, og, naar der ingen anden Bestemmelse gives, aldeles overladt til Vedkommende selv, om de blive sig bevidste, at

det i mange Tilfælde er en Lettelse at conferere mundtligt, istedetfor at conferere skriftligt med hverandre (Ja!). Der blev dernæst sat en anden Sag i Bevægelse af den ærede 2den Landsstingsmand for 8de Kreds (Molvad) om de Landdistricter, der staae i Forbindelse med en Kjøbstad, uden selv at have særlige Sogneforstanderskaber. Og i denne Henseende maa jeg tilstaae, at dette ikke har været under særlig Overveelse i Udvalget. Udvalget vil naturligviis af denne Udtalelse tage Anledning til ganske særdeles at beskæftige sig med dette Punkt, uden at der dog, efter hvad jeg skønner, ved denne Leilighed er rimelig Udset til, at Udvalget vil kunne komme frem med noget Forslag i denne Henseende. — Maafee tør jeg endnu bede om Tilladelse til at bemærke et Par Ord med Hensyn til, hvad den høitærede 5te Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) i sit sidste Foredrag mere har henvendt til Udvalget. Den ærede Taler erklærede sig for en Deel enig i Præmisserne med Hensyn til Forholdet imellem Valgretten til Kommunen og Valgretten til Staten, men forundrede sig over, at, efter disse kraftige Præmisses, kom et saa maat Resultat. Men den samme ærede Rigsdagsmand har jo senere i sit Foredrag — det var næsten det, han endte med — gjort opmærksom paa, at det forekom ham, at der ikke var en fuldstændig Enighed imellem Ministeren og Udvalget. Og det behøver da slet ikke at være en Hemmelighed; thi det ligger i Tingens Natur, at der ogsaa i Udvalget selv, som nok næsten i ethvert Udvalg, ere forskjellige Ansuelser. Deraf vil jeg imidlertid ikke udbrage den samme Slutning, som den høitærede Rigsdagsmand, at Forslaget derfor er betænkeligt og misligt. Jeg troer, at det ligger i vor nærværende Forfatnings Natur, at igjennem en Uenighed imellem Ministeren og Udvalget, igjennem en maafee temmelig stor Uenighed i Udvalget, saa igjennem en Uenighed, som der da heller ikke her fattes Spor af, i Forsamlingen, at der igjennem kommer man til det Resultat, som saa endelig ved Majoritetens Beslutning vedtages, og, naar det behager Hs. Majestæt, gaaer over til at være Lov. Og jeg har for længe siden forstaaet — hvad der da heller ikke hørte meget